

86. Derpå så jag straxt se min hjord, Och lam-
ungarne sadle, Som dro mid sit blomster bord
På samma rum och ställe, Se nu, sad Gubbem
lemnar jag dig der jag dig fränledde, Och glöm
nu aldrig denna dag, Ell' hwad på honom sedde.

87. Och härpå tog han mig i famn, Och tacka
för godt följie, Jag bad en säga mig sit namn Men
han mig det förblegde, Sen stulla han från mig
igen, Jag stanna qwar och qwillra, Till denne
min ulla förde wän, Utur mit sigte tillra.

88. Sen satte jag mig ned och gret, Och drä-
de den stode, at Sinclair så i hastighet sin ö-
gon igenlade, Det war likwäl en burtig Kar,
En Krigsbuss och en Hjelle, Som där råson fält
blifwa qwar, Med Ryttler wäl spant bälte.

89. Åh! tänk war redlig Swensk uppå Den
Herrens Swenska hjerta, Wång Hjeltas hjerta
blifwa må Mot hans en liten ästa, Ja tänk uppå
på hur som han soll, Och hwem den gäring
gjorde Samt hur han toft i döden böll, Hwad
jagas just ej borde.

90. Der är i Hjeltar som ha mod Och hjerta uti
bröste, Åh hämmen Malcom Sinclairs blod,
Som Ryttler mordist öste. För öfrigt är jag
stadsse Er tilgifsven alla tider, Och slutar nu här
Som jag ser, War Sol i Rogen skrider.

GS 1817

Hjeltarnas

Samtal,

Med

Den Tappre och Omistlige

Men

På sin hemresa ifrån Constantinopel, i nejsen
af Breslau den 19 Januarii 1736 förrädeligen
mördade Swenske Majoren mid Uplands
Regemente til fot,

Den Wälborne Herren

Herr Malcom Sinclair,

uppå

De hufwa Eliseiska Sälten i de dödas Rike,
Berättade af Herden Celadon, som af en
gammal obekant Gubbe blifwit oförmod-
ligen bit och dödan förder samma år.

G A S S U N ,

Tryckt hos Pehr Ol. Årmar 1814.

Kostar 3 Rik. Banco.

Hör Apollo! städ mig strifwa,
Städ mig några rader gifwa.
Gram för Swears bryna syn,
Städ min ringa hand uorita,
Med en kall och bleker krita,
Några ord i swarta spyn.

Hese Swenor strika illa,
Ut Thalia tiger illa,
När som hon bär qwittra ill,
Säga at hon wet ej gråta,
När som hon bär rinna låta
Striber ström för Heltte glå.

Dersför fast jag är en Herde,
Ut af mycket ringa wårde,
Drifter jag mig ändock be,
Få med tusand klang framådra,
Swad till Major Sinclairs åra
Himlen mig har låtit se.

Du och wet mit äga fälde
Lärar, rätt så snart det smälde,
Och wår Sinclair sumla full,
Fast jag förat höfsligt snysta,
För du nu ej kunna lösta
Lutan up ur mit Skattull.

Lid och saker är så danna,
At man får så litet blanna,
In af det som är reelt.
Dersför får man mig ursäkta,
At jag denna sak så ålta,
Mycket ej i huset stått.

Dersför unn' mig nu den heder
At för Swears fötter neber
Lägga denna halswa *) blåt;
Jag dömsulast det förhoppas,
Sinclair låt min blommor knoppas,
På des mull med kärllig pligt.

W. Der som står W. S. lides Major Sinclair,
Och H. W. Hans Majestät,
*) Ofullkomliga.

Gjungeb som: En Celadon gaf Strögderop 2c.

Sist när på ljusla Blomsterplan, Jag mina
Sam utförde, Och satte mig som jag war
wan, Der jag bäst Vårkan hörde, Så kom til
mig en gammal Man, beprydd med Silfwer-
håren, Han såg mig ganska gunstigt an, Och
hålsade god måron.

2. Hör sade han: kom Celadon, Följ med
mig litet stycke låg från dig dina lappris blon,
Du skall få höra mycke. Jag sleg straxt up, Lad
Fidjton bort. Tog Gubben uti handen, Och kom-
mo wi straxt innan fort till obekanta Landen:

3. Et fastigt berg midt för oss war. Det jag
just bapna före, Men Gubben sade: Å war Karl
Wi så ej hiena böre. Säg? wet du ej at wet-
lighet, Har aldrig wunnit åra, Men deremot
Manhaftighet, Ses allid Kranisar båra.

4. Här af blef jag så fuller styrkt, Men åter
gen förkräcker, När Gubbens hand med råstlig
dyrt, At Bergets port blef sträcker. Jag wil-
le rymt tillbaka; men, Han fattad mig i armen
Och sade: har du då min wån Ej hjerta uti barnen.

5. Jag måste ropa eller be, Det halp dock in-
tet dera: Jag skulle in, wi fingo se: I Berget
Gubbar flera, Dem jag dock alla trodde wäl,
Emedan som de wiste, At de en Swenskt upris-
tis själ: I stryktne lemmar byste.

6. Wi gingo desse snart förbi, I wdra stum-
ma Salar, Men fingo derpå genast si, Lådt
Sil.

Silje. Klæbde balar. Och Lunden af Eppregetræ,
Samt Ederpryde høider. Vi togoms mot af
en ale, Som var af Vinder høider.

7. En agta Sol med Silfwersten Och Pärle.
Skalar høga, I klara waken derpå sen Begynte
sig at løga: Hon klæbde prægtigt Guldmodr up-
på Agathe-Bergen, Och gjorde Himlen klar och
klar I høga Saphirs færgen.

8. Beredde Fogle-swärmen nu Med gull-ljud
Silfwer-lunga; Får denne gyldne Purpurbrud
Begynte til at flunga, Christalle källan som ut-
för Demante-flippan kullra: Hon wid sin klara
upgangs dörr Med pärle-böljor kullra.

9. Inunder war et flugarikt träd, Sidhärige
sig bölgde, Dem nöjet satt uppå sit käd, Och
med sin Mantel bölgde, Och gaf dem Nectar
utaf gull, Och dem i lärerl lyslo, Med et ord
sagt, Den ort war full af alt hwad ädelt lyfte.

10. Åh sad jag: Læde Gubbe hwad en sällhet
du mig ämnat? Jag är så hjertans nögd och
glad, At jag min Får har lemnat. Säg, får jag
icke här med dig, Walom en buske lefwa? Och
uti Himmelst nöje mig Inswepa och inwefwa.

11. Men han mig swarad: Räre håll, Den
här skal bo och bygga, Han måste först på werl-
dens håll Eld obygden til ryga; Utaf alla
du här ser är ingen som ej länpar, Men ena
mindre, andre mer, Och denne förolämpat.

12. Härwid jag pustad ångsligt til, men fick
ej tid at tala; Ty sinnet föll mig i en grin, Och
alt för ljuslig dwala: Emot oss kom en täcker park
Et Gloré-Måsterskyde, Der Gudarna af frusen
mark har gjort et Sommarsmyde.

13. Der flodo Vagnar i gewår, Och flirade för
Solen, Der under wårte röda bår, Som pryde
gröna jorden, Der stod en Wattenkonst och gret
Så klara wattenet flödde; Så war sad: Gubben
hennes sed, Sen EMER den Tolfte dödde.

14. Och det är låfångt bjuda til, Beskrifwa
denna prydnad, Med tyghet jag här håldre wil
bewisa Himlen lydnad, Dock kan jag ej förtiga
hwad Oss sen för nåde bände, Då jag min ö-
gon nögd och glad åt høga Slottet wände.

15. Får nämnde Slottets Koppar-port, en hop
Stål-klædde Swänner, Redkommo ifrån Bal-
durs ort, Helt tregna Martis wänner: Med
dragne Pampar flodo walt, At ingen skulle flif-
wa på Slottets sammetsklædde pragt, En' blan-
ka silfwer-flifwa.

16. Men tänk: Så bister som de här Med ble-
ka ansigt flodo, Och dotade med blankt Gewår,
Så tog de godt til godo, At gamle Gubben led-
de mig i deras förmal dyra, Der et ungt Besjon
road sig Et krosat Klot at styra.

17. Jag håpnad nu långt mer än förr, men
sträcktes ändock mera, När Gubben lätte på en
dörr af klara silfret klara; Inför den samma war
en Sal, En Sal för alla Salar, Der inne luf-
ten war helt swal, Och huset som i dalar.

18. Kring om et prægtigt Silfwer-bord, Tolf
Svenska EMERER sitta, Som talte intet mån-
ga ord, men Runga miner guto, De ätta sågo
gamla ut, De styra intet spåde, De förra som
de dock förut från werlden gjort astråde.

19. Den Nionde i denna rad, tycks ha et ha-
sigt sinne; Den Tionde sågs djers och glad
Med

Med mod i bröstet inne; Den Elfte var en täd-
fer Karl, Han satt och räknat pengar, Han beite
ut, liksom en får, til sina barn och drängar.

20. Den Tofte: var en jirlig, lång Och wäl
upwårter Hjelte, Den man kund' se ej enda gång
Sitt Karla-hjerter fälte. Hans ögon woro oför-
sträckt, liksom på unga Ornar, Hans styfwe näs-
war knyttet tätt, Som ramar uppå Björnar.

21. Hans korta hår, som ländes up, Afbil-
dade en Krons, Som war at en så dufsig Kropp,
En jirlig Huswud-bona, Hans Armar, Ben war
full med mår, Hans Skuldror utaf styrka. Hans
Länder woro liksom berg och marmor i wår kyrka.

22. Han satt uti en Swensker Räck, Af blätt
pöshelt kläde, Han hade Elghuds Rödler och,
Som aldrig låg i tråde, Och Hans Ar utaf sam-
ma slag, Som långt på armen räckte, Eror knapt
Manchetten satt i lag, Den styfwe kragen täckte.

23. Et tjockt Gehång, tre finger bredt; War
spåndt på blåa Råcken, En gruffig Pamp, den
mången sedt: Medsablade hela flocken, Satt dragen
til en tredjedel, I detta gula bälte, Och wille
utge den sin del som träffa denna Hjelte.

24. Ibland så steg han up och gick, Med si-
na stöflar store, Som sutto uti Krigsmans Riek,
Och föga blanke wore, Han hade porrar uppå
dem, Så stora at de påsa: Ut sådan fot och
Karla-lem Med sina kringlor hwasja.

25. Sin ganska store höge Hatt, Den gylde
knappen prödde, Han på sin krönte Jässa satt,
Sen stanna han och lydde: Hur Rämpa-wakten
styckade, Så at Gewären slamma, Man kunde
se han undrade, Ho kom til dödsens kamrar.

26. Straxt lättes blanka dörrer up, En Swen-
sker Karl framträdde, Med stuten färgad hjelte-
kropp, Dock miner intet rädde; Hans ansigt,
war med blod bestöjt, Medsabladt, trampadt,
slaget, Och bröstet som hans hjerta döjt, Had'
grofwa skott intaget.

27. Hans hjerta satt i bröstet kient, Jag tyser
det at nämna, Men glädes at ej är försent för
himlen sådant hämna, Han hade spänd Pistol i
hand, Liksom han wille skjuta; Men dödens hårdt
åsinörde hand Befallten för at sluta.

28. M. S. Han hållade på Swenskt maner,
På Rungen Nådigt swara: H. M. Och sad' wi
fänns intet Er, Hvem skulle I wäl wara? M.
S. Jag är sad' han, en Swenskt Major, Mit
namn är Malcom Sinclair, Min själ nu nylig af
mig för Erån hjertats wår och winflar.

29. H. M. Hur sad Rungen blef du dödd, Du
tappre Krigsbuss store? Du äst i blod så färgad
röd, Liksom du slagad wore, M. S. Jo, sade han:
Hans Majestät, En oförskänd Bellona, Har så
betalt de trogne själ Jag gått för Sverjes Krons.

30. H. M. Ja så, sad Rungen men hör på,
Hwar war du när du dödde? M. S. Från Bress-
lau, något när en å, Ur mina ådror flödde. H.
M. Hvem mördade dig? M. S. Sex Ryste män,
Som stulo af mig lifwet, Had jag fått tid, jag
dem igen, Skuld snälla pilar gifwit.

31. H. M. Ja så då slås wårt Sverje än, med
Ryssen uti iswer, M. S. Nej Hans Majestät, han
är wår wän, Så sagt åtminston blifwer, H. M.
Nej såg? men hwad för slag had du, I Bress-
lau til at göra, Eda sku wi tro at Kejsarn nu
Wil sig på oss försdra.

32. **M. S.** Nej men, det høres intet af, mit
dfventyr var detta: Jag for til Sultan i fullt
traf, Min Konungs värf utdratta, **O. M. Ad!**
Sultan håll! håll Sinclair håll! God måner
EUROPA alla, Här är en Svensk från werld-
sens håll, Som mördad nödgas falla.

33. Se hvar han står, Och blodet ned i strida
strömmar rinner, Der kan man se en Hjelte. sed
Som ej i döden svinner: Tänk på han kommer
från Turket, **Ad!** låt oss då få höra: Hurulets
Mors sin dragne Plit, Nu brukar till at föra.

34. Straxt reste de sig alle Tolf **Wär Sinclair**
at befråla, Som veras blanka Silfver-gull
Med röda saften måla, Den Elfte sad: stig Hjel-
te hit till bordet me'du du talar, Säg bort pisto-
len och din plit, Han dig ej mer hugswalar.

35. Då klef han fram uti sin blod: Ut den kring
benen stänkte, Et Karla-wäsend, Hjeltemod J
röda löttel blänkte. Den Tolfte sad: Berätta
snart Hvad sker i våra Länder, Dit ärend och
Hwerfart, Samt hvad deruppe händer.

36. **M. S.** Jo, berättad han: vår Swaa är en
Dame som stilla sitter, Och sina gröna lagrar står,
Förnöjd af Gogle-qwitter, Hon bricker fridens
löta min, Ur Fredrics guldne koppar Och stå-
dar med en hertig min på sine blåa Troppar.

37. Och kall knapt någon hafwa sedt en så för-
nuttig flicka, Som fast hon frambels sig beredt:
På gröna Klortel stida, Har hon dock laddat
flink Svadr; Och lagt ut med sin sida, Så at
om nån skall gå förnär, Skall han i fallet bida.

38. Hon står sig som en Karl med hatt, och
lider ineen måla, Och Purpur mun får ingen
fäst, Fast mindre lof at lyssa, Mer än som
ben

hennes ägta Man: **Kung Fredric Store,**
Dyre, I hwilkens trogna starka hand, Hon
anförtrödt sit Styre.

39. Och som hon wänlig min wil se, Af alla
uppå jorden, Så tältes hon och nådigt ge, Ut
mig de böza orden: Red Sinclair, red dig til
och far til Sultans warma länder, du wet wi
wänskap plågat har sen **EUROPA** war i Vender.

40. Tu for jag stad i största hast, Kom lyckligt
och tillbaka, Men åter bort på lyckans Fast Min
Konungs värf bewaka. Kom lyckligt hit, för-
rättad wäl, Hvad mig har budit gdra, Fast o-
wäns arga falsta själ, Wil småde tal framföra.

41. Då slog Sultan, och slås ännu med
Ryska Kejsarinnan, De ge hwarannan tu för sin
Död tyckes Sultan winna, Och efter jag til ho-
nom for, Straxt Ryska Hofwet gifva, Ut jag på
Sweriges wägnar swor, Med honom punkter wisa.

42. Man tillad' äfwen också sen, Och lifkan
dermed wisse: Ut mången Rys, båd' arm och
ben, För min skull pidstigt miste, Och at jag
kund' Ej för min död Det wäna folket lida, samt
at min klinga ofta stöt Skallad ur min sida.

43. Nu war jag rester derifrån, Til Breslau
dadtligt kommen, Hwarest när såsom min per-
son Af kuttet blef förnummen. Wrig binstades
en lycklig fart, Til Swenska Kunnens Länder,
Det jag och uptog för en art: Af Swerjes trog-
na wänner.

44. Men när jag sedan några mil, på wagn från
Staden hunnit, for en af Sex lil som en pil för
ut, den sen mig sunnit, Han kom tillbaka lade an
och

Och frågad hwad jag förde, För lustigt nytt til
Swerjes Land, Som Ryssa Kronan rörde?

45. Jag wiste af dem tämlig kort, Men fyra
hans Dragoner, De ryckte mig af wagnen bort,
Ursinnige Pultroner, Och reswo til sig alt hwad
som På papper war upskrifwit, Der jag helt tro-
get handlat om Hwad Sverige nyttigt blifwit.

46. Sen sporde han mig åter til, Hwad mera
nytt jag hade, Jag teg derpå förbittrat still, Då
an en straxt lade: Mig genom hufwud med et
lod, Så et jag nödgas falla, Min Sjal for bort,
mit hjerteblod Och krafter bleswo alla.

47. Sen högo de mig lem från lem, Fast hjes-
tat i mig picka, Man orsak har berömma dem,
som utan til at slicka, Görmdöde skjuta mig ibjäl
Med Elsfwa Pistol, Den Tofte ligger ännu
här För Swenske Tolf CARDEER.

48. Den således har ofölydigt jag För omödn mis-
tänkt blifwit, Jag har för samma sedt min dö
Och måst qwittera lifwet, Min själ war ännu
aldris arg på Ryssa Rejsarinnan, Dock Ryssar
mig som björn och warg Handterat härutinnan.

49. Och uppå et förrädligt sätt, Man mit por-
trätt utfände: Så at de skulle falla lätt, mig på
hwar jag anlände, Nu ha de då sin önskan fått,
Dock kan det mig hugswala, Jag wet min Ro-
nung detta stolt är ofelbart beklaga.

50. H. M. Wen Sinclair hör, Den sista CARDE
Til honom derpå sade: Säg fick du ej som tap-
per Karl Dig wdrja för slit Rada? M. S. Nej,
sade han: De röfwat bort, Som tjufwat wapen
mina, Och gjorde sen processen kort, Och glömdo
mig at pina.

51. H. M. Nu sad' Kung CARDE Wi säga kan,
det hjertligt os förtryter; At en så hurtig Karl och
Man så hårda isar bröter, Och straffe himlen af-
wen dem, Som af det blod sig sågnat, Ell' såndt
de mörbare och män, Ell' dem förswarat hånar.

52. Men apropos håll Sinclair hör, Hur är
med Prutiska freden? Mon tro i folket hjertat dö
Til Liden är förliden? M. S. Nej, nej, Hans
Majt tro frilt, Sultan har hårda nåfwar, Och
felas föga hwar tar sit, Och ojämt lycka jäfwar.

53. Ja men det wor lust höra så, De gam-
la tappre Götvar, ännu en gång med mod gå
på, Och dela Karla-sötar. Man wet at deras
Frutörl lär fringa werlden ännu lufka, Och ingen
är som icke swär, Sig Luuna tio tufka.

54. M. S. Hans Majestäts dursküne hatt,
Des tappra hwarfa flinga, som sträckt i många
tusend salt, Det skulle dem så twinga, at hela hjer-
tat up och ned i bröstet skulle picka, Och deras
swärd på Karla-sed Becära blod at dricka.

55. H. M. Kung Stanislaus, låra så, Hur är
det med hans lycka, Säg wandrar'n än så ojämn
må på lyckans falska frecka, Säg wil ej någon
puissance Mer uppå honom tänka, Har då hans
sol gjort allance, Med mörker, mer ej blänka?

56. M. S. Hans Majestät han lefwer nöd på
Lyckans lågre sätte: Och tror man han är föga
högd Mer om sin Krona tråta, Dock törs jag in-
tel gerna se i ödets dölde lagar, Han för den
än en gång kanske Om himlen så behaar.

57. Rätt nu som man så talles wid, Så hördes
litet busra, Och utför fönstren sågs der ned: Helt
många wagnar kusra, Man sporde genast ho det
war? Då blefa Wästen swara: En gar få stor
Minister-star, är kommes här at wara.

58. En kom straxt in, fick audience, Hans sat
de snart afgjorde, Sen slog han up sin reverence
För hela Kunga. borde, Gick derpå ut en an kom
in Och för sit Hof agera, Så framt at man des
stolta mine Och slughet admiltera.

59. Ja hwart et Hof af Japhets land Här ha-
be en Minister, Som med belt mjuka kärleks
band, Skull binda alla twister, och hwar och en
kom til förhör, Så snart det honom borde, Men
ingen inför deras dörr Skallad tråda torde.

60. Här war en Keiserlig och Frans, Samt
Engelsk, Preuss och Rysser, Här war Italiensk,
och Spansk, Hollendsk samt Dansk och Tysk, Ja
jag kan sannerligen ej Wrig alla nu erinra, Men
alla syntes utaf mej I Guld och Silfwer glindra.

61. Jag stod hos Gubben så långt bort, At jag
ej kunde höra Hwad desse Herrar talte kort En
det til sinnes föra: Dock smög jag uti Stuggan
fram så snart en tala börjde: Som sad sit Hof
fått hjerte. Fram At alt det Sinclair förjde.

62. Och talten liksom man förut, Skull trodt
det Hofwet wille, och Sinclair på sit lif fick slut
Och nödgades bli stilla, Han ropa mycket om bo-
nör, Om ädelt Christligt sinne, Och at des Hof
alt ärbart gör Här werldens friska minne.

63. Han declarera dem insam, Och Hofwets
rang oöwrdig, Som intet hade blygd och skam
At stå en så wätfärdig, och när han ändeligt ta-
lat ut, Så stöb han uppå foten, Och mente med
sin föta trut Du lagat bot för foten.

64. Man tog hans talan gunstigt up, Med belt
förskäste miner, Man log at tolars fria lopp Och
tungans stofska Linjer, Sist tacka man en kärlligt
för de målade Ductrer, Som han så ymnigt
dem nu gör af alla slags colbrer.

65. Just nu steg EMRE den Tolfte bort, tog
Sinclair uti handen. De gingo nu och innan
Port, Säg de på gröna landen, De gick tank-
fulla up och ned I wackra gångar gröna, At de
om wigtigt taltes wid Man kunde se och rdna.

66. Man kan ej weta hwad det war, Hwarom
de resonera, Men stundom sågs den store EMRE
Sig litet alterera. Omfider kommo de igen Då
EMRE den Elfte fråga, hur står det til min
Son och Wän? Dit hjerta står i låga.

67. Å battagell sad han min far, Jag utaf åtrå
brinner, At se om Mars derupp är Karl, Och
om han Fransar winner, Jag wil mig laga til gå
upp, Bli borta några dagar, Och föra an min
Hjelte tropp Så hela jorden brakar.

68. Kom Sinclair, sad han, Kom följ med
Wi sku för ro skul pröfwa, at bröta stål som ru-
til trå och stafska Razar Edsma Wår Sinclair ge-
nast färdig war Hölt t. opp med lika frågor, Han
tog nu air som modig Karl, Och döblide sina plågor.

69. Glimt wäsend sad Kung EMRE Skal bli,
Krisst Bussar uti Norden, båd sol och måne Skal
stå si, Gdrändring uppå jorden, Kom Sinclair
ldt os här gå up och genast stå til Corum och rida
Kring i sukt galopp På Martis flinka forum.

70. Den Elfte tog den Tolfte sati, Rätt som han
skull marchera: Och sad min son; Wi ha god natt
Från werlden tagit mera, Om du nu skulle
komma hån, Wor ingen som dig lände, I hela
wida Sverjes Län, ell tankan på dig lände.

71. Här bfrigt drar wår Wäg din Bror och
Swäger Fredric Store, för all ting omsorg
så jag tror, om du der sjelfwer wore, Så skal
det wara aldels et: Du kanner och Wärla din
Spöcker, derför kom och sitt Ej efter oro Ma.

72. Jag menar du må vara mått Af slika sura
brusvor, Som hade knapt på Thronen trädt,
Gör'n omånnen dig trugat, at gå med sig på
fältet ut Och fast han grusligt tappa, Så had
han dock så när en flut Bortriswit af sin Kappa.

73. Sen fick du ej dit Sverje se, Gör'n först
för än du dödde, Då du tolf år och twenne tre
dig på din klinga stödde Nu är du kommen uti
ro, Blif då för Guds skull stilla, Låt dem som
nu på jorden bo, På slika saker grilla.

74. Wid dessa hufwa Gubers ord Straxt So-
mens ögon runno, De stego åter till sit bord, Och
armar kärligt bunno, Ja sade han, min hufwa
far, Jag wet väl jag är dödder; Men för den
kärlek som jag har Til Sverje jag dock blöder.

75. Jag wet hwad hjerta, kraft och mod, Jag
i Soldaten satte, När jag midt för hans ögon stod
Och sjelf i fästet fatta, Och der jag red för Ryk-
teriet: Der växte mod i bröstet, Der drog en Car-
la-arm sin plit Och blod på marken öste.

76. Hjelp Gud, jag kan ej utan gråt Och tårar
mig påminna, Då jag och Rensköld soljdes at wid
Marfwa Fransar vinna, Der blåst alarm, vi gin-
go på Så Solen hufwud staka: Och Cronstedt
stöt, Så Bergen blå begynte till at knaka.

77. En Duna slag, än Olischou då, än Eracau,
Lemberg flera, Mon tappre Swenska Bugar blå
Ej der Sultrent regera? Augustus måste ju af
Thron När som han såg min klinga, Och nu ...
Det kan wit hjerta twinga.

78. Gost mången tyckte at min Sol Sig berg-
de wid Pultawa, Och steg inunder mörker Pol,
At låta sig begrafwa: Så tro mig fritt, had'
Gredtshall, Mit lif så brott ej ändat: Had' mi-
na grofwa Stjernas knall Väl nya Solar tändat.

79. Men nu är sådant tala om De förra friska
tider, Wi meta dock ej huru som Man nu på jor-
den strider, Dock önskar jag mit Sverje godt,
Jag som dess Konung varit, Och flådt för sam-
ma många skott När jag i fält har varit.

80. Så må då väl I Bugar blå, I Beson uti
Norden Låt se I alltid på Er stå, Och ägen nor-
ra Jorden: Jag tackar Er för hwar en dag, Jag
Eder Commenderat, Gör I giff på i mina slag
Och wels ingendera.

81. Gadt Sinclair i dit rum och sit, Gadt Wär-
jan i din stida, Och har då himlen mycket gett
Hwarmed wi tiden lida, Wi äga ju en Guda-
skögd I våra Himla-Salar, Wårt Läger är af
njölet höjdt I tåla Lilje-dalar.

82. Af denna hjelten ifren swann, hans grym-
ma är ej sägs, Han sig förnyad genast fann,
Hans kropp ej mera plågas, Fast han i werlden
hurtig war Och kunde tycken vinna, wart han dock
nu en annan Karl, som wi en gång sku finna.

83. Straxt steg wår Sinclair i et rum, Som
flart af pärlor lyfte, Der mötten Hjeltar samman
om Och honom kärligt lyfte, Derjemte sågs i blåa
klår, På Silkeskläddes Throner, Högborne äble
som Gedar, Har burit för tre Kronor.

84. En Guda-lust kringswäfwade, Och alles
hjertan nöjde, Jag skäpar det jag bäfwade Och
mig till marken höjde, Jag knäpte mina händer
hop, Och wördsamt gratulera, Med underdånig
suck och rop, Dem som så väl regera.

85. Sen tog min Gubben med sin hand Och för-
de mig tillbaka, Jag gret at mina lefnads-band
Förhindrad mig at smaka Et sådant nöje som
här war För dem som väl ha lefwat, Och efter
Årens Krona rar, med fulla koster stråfwat.